»τιδος ἡ ὁποία θὰ κατευφρανθῇ ἐναγκαλιζομένη »τὸν ἀνεψιόν της καὶ τὴν ἀνεψιάν της. Φυλάξατε τὸν ἔρωτά σας ... καὶ διὰ τὰς κατόπιν ἡμέρας.

Ἔφθασεν ἡ πρώτη Ἰουλίου. Αἱ ὀκτὼ ἡμέραι παρῆλθον. Εὑρίσκοντο εἰς τὸ Λανιλὶς πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν. Ἀδύνατον· προσεπάθησαν νὰ συγκεντρώσωσι τὰς ἀναμνήσεις των. Τί ἔκαμαν τὴν Παρασκευήν, τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακήν; Τὸ πᾶν ἦν συγκεχυμένον εἰς τὴν κεφαλήν των· αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες, αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι. Τί ἔκαμαν; πάντοτε, πάντοτε τὸ ἴδιον πρᾶγμα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ποτὲ ποτὲ δὲν ἦτο τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Κατεγίνοντο εἰς τὸν ἔρωτά των, τὸν ἔρωτά των, τὸν ἔρωτά των, καὶ οὕτω παραδεδομένοι εἰς τόσον σοβαρὰν ἐνασχόλησιν, ἐλησμόνησαν ὁλοτελῶς ὅτι πλησίον τοῦ Λανιλίς, εἰς τὸν παλαιόν της πύργον κατοικοῦσα, τοὺς ἐπερίμενεν ἡ θεία των Λουΐζα. Καὶ πρὸς τοῦτο εἶχεν ἄπειρα δικαιώματα· τὸ ἀπῄτουν πρῶτον τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη της καὶ δεύτερον λαμπρὸν ἐκ μαργαριτῶν περιδέραιον τὸ ὁποῖον εἶχε προσφέρει εἰς τὴν Μαρκέλαν.

Ἔπρεπε ν' ἀφίσωσι τὰ ὄνειρα καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πραγματικότητα· οὕτω δὲ παρὰ τῇ γραίᾳ των θείᾳ μένοντες, καταγοητευμένη διὰ τὴν διχόνοιαν ταύτην τῶν νεονύμφων, ἤρξαντο τῆς συζητήσεως.

Ἡ θεία Λουΐζα ἐδέχθη τὸ ὑπούργημα· ὡς διευθύνουσα δὲ τὴν συζήτησιν, ἐκάθισε τοὺς διαδίκους πρὸ αὐτῆς ἐπὶ δύο καθισμάτων εἰς σεβασμίαν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν. Ἡ Μαρκέλα προτοῦ νὰ καθίσῃ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξευρε πεῖά, τὸ ξεύρεις θειὰ Λουΐζα, θὰ σοῦ τὸ ἔγραψεν ἡ μαμά, ὅλος ὁ κόσμος πεῖὰ τὸ ἐγνώριζεν ὅτι δύο γαμβροὶ ἤτανε γιὰ μέ· ὁ κύριος δοὺξ τοῦ Λανιλὶς ἐδῶ παρών, καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Κουρταλέν. Ἐγὼ εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ προτιμῶ αὐτόν, αὐτὸν ποῦ εἶνε ἐδῶ. Γιατί; Νὰ σοῦ πῶ, καλὰ καλὰ δὲν ξεύρω· πολὺ πιθανὸν διότι τὸν εἶχα συνειθήσει ἀπὸ παιδί. Ἐπαίζαμε ὅταν ἤμεθα τόσα δά. τὸ ἀνδρόγυνο. Ἐγὼ ἀπὸ τότε ἔμεινα πιστὴ εἰς τοὺς ἀθῴους μας ἔρωτας, ἐνῷ αὐτός ...

— Ἐνῷ ἐγώ...

— Ἔννοια σας! μὲ τὴν ἀράδα του θἄρθῃ καὶ αὐτό, κύριε. Περίμενε καὶ δὲν θὰ χάσῃς. Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ ξεύρῃς, θεία, ὅτι πολὺ προτιμώτερος ἦταν ὁ ἄλλος, καὶ διότι εἶνε πλουσιώτερος καὶ εὐγενέστερος.

— Ὠ! ὅσῳ γιὰ τὰ χρήματα ναί! μὰ τὴν εὐγένειαν ...

— Μὴ συζητεῖς. Εἶσθε καὶ οἱ δύο δοῦκες διὰ διατάγματος.

— Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ἀπὸ τὸ 1663.

— Καὶ οἱ Κουρταλέν.

— Ἀπὸ τὸ 1666 μονάχα.

— Σύμφωνοι.

— Λοιπόν.

— Περίμενε, περίμενε. Ἐγὼ εἶμαι ἐντὸς τῆς ὑποθέσεως. Ἡ μαμὰ ἐμελέτησε τὸ ζήτημα πρὸ τριῶν μηνῶν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνω δούκισσα Κουρταλέν. Ἡ μαμὰ ἀνεκάτωσε τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῶν ἀρχείων μ'ἕνα γέροντα ἱστορικὸν φίλον της, τῆς Ἀκαδημίας. Ναί, σεῖς εἶσθε ἀπὸ τὸ 1663 καὶ ὁ Κουρταλὲν ἀπὸ τὸ 1666, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' τὸ 1672 δι' ἐγγράφου κεκυρωμένου ἔδωσε τὴν προτεραιότητα εἰς τοὺς Κουρταλὲν καὶ δὲν πιστεύω ὅτι μπορεῖτε ν' ἀμφισβητήσητε τὴν πρᾶξιν τοῦ Λουδοβίκου. Ἔ! θεία μποροῦν νὰ τὸ κάμουν;

— Ὦ βέβαια, ὄχι!

— Καὶ ὅμως ὁ Σὲν Σιμόν.,

— Ἄφες τον αὐτόν, ἄφες τον. Ὁ Σὲν Σιμὸν αὐτοῦ τὰ γραφόμενα εἶνε ὅλο πάθος καὶ ἀνακρίβεια. Τὸ ξεύρω πῶς εἶνε μὲ σᾶς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει. Ἄς ποῦμε ὅμως, ἐπειδὴ σ' εὐχαριστεῖ αὐτό, ὅτι εἶσαι μεγαλειτέρας καταγωγῆς ἀπὸ τοὺς Κουρταλέν. Ἔπειτα ἐσὺ εἶσαι ὡραῖος νέος, ἀλλ' ἔλα ποῦ αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ τίποτε ἐμπρὸς εἰς ἕνα διάταγμα τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Καὶ ὅμως ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα· σ' ἀγαποῦσα πιστά, τρυφερά, τρελλά, ἀνόητα. Μάλιστα, ἀνόητα, διότι τὴν πρώτην φορὰν πέρυσι ποῦ εὐγῆκα εἰς τὸν κόσμον εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Φρὲσν καὶ ἄφησα τοὺς ὤμους μου, λιγνούτσικους ἀκόμη, νὰ φαίνωνται, ἤμουν δεκαέπτὰ χρονῶν τότε, ὅλοι οἱ νέοι ποῦ ζητοῦν μὲ τὸ κερὶ νύφη, μ' ἔβλεπαν καὶ ἐπήγαιναν μακρυὰ σὰν νὰ μὲ ἐσέβοντο. Κανεὶς δὲν ἐλάμβανε γιὰ μὲ ἐνδιαφέρον μ λονότι εἶχα καὶ ὄνομα καὶ προῖκα καὶ ὡραῖα μάτια. Ἔπταια ὅμως ἐγὼ ἡ ἰδία. Εἶχα πλέον γνωστοποιήσει εἰς ὅλους τὸ πάθος ποῦ εἶχα γιὰ σέ. Ὅλοι πεῖὰ μ' ἐθεωροῦσαν κτῆμά σου. Ἀφ' ὅτου ἐπρωτοφόρεσα τὸ μακρὺ λευκὸ φουστάνι, τὸ ὁποῖον δίδει τὸ δικαίωμα σὲ μιὰ κόρη νὰ σκέπτεται πλέον περὶ γάμου, διεκήρυξα εἰς ὅλας μ υ τὰς φίλας ὅτι δὲν ἀγαποῦσα, οὔτε θ' ἀγαποῦσα, οὔτε θὰ ἐνυμφευόμουν ἄλλον ἐκτός σου. Σὲ ἢ τὸ μοναστῆρι. Ναί, αὐτὰ ἔλεγα. Ἐκεῖναι τὰ εἶπαν εἰς τοὺς ἀδελφούς των καὶ τοὺς ἐξαδέλφους, οἱ ὁποῖοι τὰ εἶπαν εἰς ἐσὲ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἤθελα—ἀλλὰ ἤμουν ἐκτὸς συναγωνισμοῦ. Εἰπὲ ἂν τολμᾷς ὅτι δὲν εἶν' ἀλήθεια

— Δὲν λέγω τ'ποτε.

— Βέβαια, διότι δὲν ἔχεις νὰ πῆς καὶ τίποτε. Δὲν λέγεις τίποτε τώρα, ἀλλὰ τί ἔλεγες πέρυσι; Πέρυσι! Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εἰμπορούσαμεν νὰ ἤμεθα νυμφευμένοι ἀπὸ τότε. Ἕνα ἔτος ἐχάσαμεν, ἕνα ὁλόκληρον ἔτος· τὸ ὁποῖον τόσῳ μακρὸν ὑπῆρξεν, ἐνῷ ἐμποροῦσε νὰ ἦνε πολὺ βραχύ. Ἀλλὰ τέλος. Ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Φρὲσν καὶ κατεδέχθη νὰ μὲ χορεύσῃ τρεῖς φοράς. Ἐπέτρεψα σπίτι μεθυσμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην μου χαράν. Ἀλλὰ δὲν ἐχάρηκα πολύ, διότι ἀμέσως τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον του Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος τὰ εἶπε τῆς ἀδελφῆς του Γαβριέλλης, ἡ ὁποία μοῦ τὰ διηγήθη ἐμέ. «Ἔβλεπε πῶς ἤθελαν νὰ τὸν ὑπανδρεύσουν μὲ τὴν ἐξαδέλφην του Μαρκέλαν. Ἤμουν χθὲς κατὰ γράμμα στὴν ἀγκάλη της καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγαθή του ψυχὴ κάμει καὶ αὐτὸς ὀλίγον ἔρωτα τῆς μικρᾶς μαθητρίας. Ἀλλὰ ὅλα πέρασαν. Δὲν θὰ τὸν ξαναπιάσουν. Θὰ φυλάττεται εἰς τὸ ἑξῆς ἀπὸ τοὺς χοροὺς τῶν μικρῶν παιδιῶν. Εἶνε ἑορταὶ ἐπικίνδυνοι αὐταί. Δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ πανδρευθῇ. Τὴν ζωήν του δὲν τὴν ἐχάρηκεν ἀκόμη. Ἄλλως τε δὲν τοῦ ἄρεσε πολὺ ὁ γάμος τῶν ἐξαδέλφων Ἡ ἀληθὴς ἡδονὴ τοῦ γάμου εἶνε νὰ βάλλῃς εἰς τὴν ζωήν σου κάτι τι νέον τὸ ὁποῖον δὲν ἤξευρες. Νὰ μὴ χαϊδεύῃς τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ ἕνα πρόσωπο ποῦ ἐχαϊδεύες καὶ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ». Ἔκανεν ἕνα κίνημα θεία Λουΐζα, εἶδες;

— Ναί! εἶδα.

— Θὰ πῇ πῶς θυμᾶται τὴν φράσιν.

— Ἀλήθεια ... θυμοῦμαι ...

— Ναὶ μὰ δὲν εἶπες μόνον αὐτά. Εἶπες καὶ ἄλλα. Δὲν εἶν' αὐτὰ μόνον θειὰ Λουΐζα. Καὶ ξεύρεις ποιὸ ἦτο τὸ κυριώτερον ἐμπόδιον τοῦ γάμου μας; Ξεύρεις τί εἶχε πεῖ εἰς τὸν Ροβέρτον; Ὅτι μὲ εἶχεν ἰδῆ στὸν χορὸν décolletée γιὰ πρώτην φορὰν καὶ μ' εὑρῆκε πολὺ ἀδύνατη! Πολὺ ἀδύνατη! Τὸ βράδυ, τὸ ἴδιο βράδυ ποῦ μοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ ἡ Γαβριέλλα, ὅταν ἐγυμνώθηκα εἶδα στὸν καθρέπτη τοὺς ὤμους μου ποῦ εἶχαν κάτι λάκκους βαθουλοὺς καὶ μ' ἔπιασε ἕνας τρόμος! Καὶ ἔκλαια, ἔκλαια, ἀκατάπαυστα ... Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦλθε καὶ ἡ μαμά. «Τί ἔχεις ἄγγελέ μου καὶ κλαίεις». Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε. «Ἔλα, πές μου παιδάκι μου τί ἔχεις;» Ἐγὼ ὕστερ' ἀπὸ τὰ πολλά, εἶμαι πολὺ ἀδύνατη, τῆς εἶπα. Ὁ ἐξάδελφός μου χθὲς μ' εὑρῆκε πολὺ ἀδύνατη. Τότε ἤρχισε νὰ γελᾷ. καὶ μοῦ εἶπε πῶς καὶ ἐκείνη σὰν ἦτο δεκαεπτὰ χρόνων ἦτον ἀδύνατη, πεῖὸ ἀδύνατη ἀπὸ μένα καὶ μ' ἐβεβαίωσε μὲ τὸν θετικώτερον τρόπον πῶς θὰ παχύνω. Ἔλεγε ἀλήθεια ἡ μαμά, νά, ἐπάχυνα. Λάβετε λοιπὸν τὴν καλωσύνην, κύριε, νὰ πληροφορήσετε τὴν θείαν μας ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λάκκοι ποῦ εἶχα εἰς τοὺς ὤμους, δὲν ὑπάρχουν πλέον, καὶ ὅτι ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχετε κανὲν δίκαιον παράπονον.

— Αὐτὸ τὸ λέγω εὐχαρίστως, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ προσθέσω ...

— Τίποτε δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω. Τώρα εἶμαι στὸν δρόμο μου. Κατό ι θὰ ἔχῃς καιρόν. Τώρα θὰ σὲ ὑποβάλλω εἰς ἀνάκρισιν.

— Ἐμπρὸς περιμένω ...

— Καλά, καλά. Ἦλθεν ὁ καιρός μου, ἤμουν δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ καθὼς εἶνε τώρα συνήθεια, δὲν ἠξεύρω εἰς τὸν καιρό σου θεία πῶς ἐγίνετο τὸ πρᾶγμα, εὐγῆκα ἔξω εἰς τὸν κόσμο. Μ' ἐπῆγαν σὲ μερικοὺς χοροὺς εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἦτο ὁ κύριος. Δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ. Τὸ ἔλεγεν εἰς τὸν καθένα, εἰς ὅποιον ἐτύχαινε. Δὲν ἤθελε νὰ πανδρευθῇ ποτέ, ποτέ, ποτέ. Τὸ ἔλεγε καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν.

— Κατὰ διαταγὴν τῆς μητέρας σου ...

— Μάλιστα. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἔμαθα κατόπιν ὅτι τὸν εἶχε παρακαλέσει ἡ μαμὰ νὰ μοῦ τὰ λέγῃ αὐτά. Ἐνόμιζε πῶς ἤθελε μ' ἐμποδίσει ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ἀγαπῶ μὲ τὴν μανίαν ἐκείνην, μ' ἐκεῖνο τὸ πάθος.

— Μανίαν, πάθος ...

— Ναί, θεία Λουΐζα, μανίαν εἶχα πλέον δι αὐτόν. Ὁ ἔρως μου εἶχε καταντήσει πάθος.

— Μὲ ὑποχρεώνεις, ἀλλὰ δὲν τὰ λέγεις ὅλα. Δὲν λέγεις ὅτι ἡ μητέρα σου ἤθελε νὰ σὲ νυμφεύσῃ μὲ τὸν Κουρταλέν;

— Ἄ ναί! βέβαια· καὶ θαρρῶ πῶς εἶχε πολὺ δίκαιον ἡ μαμά. Ὁ κ. Κουρταλὲν ἔχει χίλια προτερήματα ποῦ δὲν ἔχεις σύ, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν θἀποκτήσῃς. Ἔπειτα ἔχει καὶ ἄλλην ἀξίαν, ἐκεῖνος δὲν μ' εὕρισκεν ἰσχνήν, ἐκεῖνος μ' ἐζήτησεν εἰς γάμον. Μίαν ἡμέραν, τὸ ἀπόγευμα, τὴν 2 Ἰουνίου τοῦ περυσινοῦ ἔτους, ἦλθεν ἡ μαμὰ εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ πρόσωπον χαρούμενον. «Παιδί μου, μοῦ λέγει, παιδί μου». Δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ τελειώσῃ. Ἐγὼ ἐννόησα ἀμέσως. Τὴν προηγουμένην, εἰς μίαν διασκέδασιν, ὁ κύριος Κουρταλέν, ὅλο μ' ἐτριγύριζεν, μ' ἐτριγύριζεν. Ἔστειλεν ἔπειτα τὴν μητέρα του γιὰ νὰ πῇ τῆς μαμᾶς ὅτι ὁ υἱός της δὲν εὕρισκεν ἄλλο πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς περισσότερον ὡραῖον ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου ... Ἀπήντησα καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εὕρισκα ἄλλο πρόσωπον ἐπὶ γῆς ὀλιγώτερον ὡραῖον ἀπὸ τὸ ἐδικόν του. Προσέθηκα μάλιστα ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν βίαν διὰ νὰ νυμφευθῶ. Ἡ μαμὰ ἐπροσπάθησε νὰ μὲ μεταπείσῃ. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἀφίνω νὰ διαφύγῃ περίστασις λίαν εὐνοϊκή. Ὅτι ὁ γαμβρὸς εἶχεν ὄνομα μεγάλον, θέσιν κοινωνικὴν ἀρίστην, περιουσίαν κολοσσιαίαν, καὶ ὅτι θὰ μετανοήσω μίαν ἡμέραν σκληρῶς, διότι περιεφρόνησα τοσαῦτα προτερήματα. Κ' ἐγὼ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ τόσον δίκαια καὶ ὀρθὰ δὲν εὕρισκα ἄλλο τι ν' ἀντιτείνω παρὰ τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά του. Γοντράν, Γοντράν, Γοντράν, ἢ τὸ μοναστήριον καὶ μάλιστα ἕνα μοναστήριον τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὦ! θεία Λουΐζα, γιὰ τὸν Θεό! Ἰδέ τον, ἰδέ τον μὲ ποίαν ἠθικὴν εὐαρέσκειαν καὶ ἱκανοποίησιν κάθεται καὶ ἀκούει.

— Μοῦ ἔχεις ἀπαγορεύσει νὰ ὁμιλῶ.

Ἕπεται τὸ τέλος.

Αἰσωπος

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν]

Στεφάνου Θ. Ξένου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἤτοι *Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.* Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα *Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γερντσάρων*, Τόμοι 2 . . . . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου: **Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως,** μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀγκώδεις. . . . . Δραχ. 4. [4,50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη: **Διηγήματα,** κομψὸν τόμος περιέχον 8 διηγήματα . . Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** . . . . . Δραχ. 3. [3,30]

Αἰμιλίου Ρισβούργ: **Τὰ Δύο Λίκνα**. Δρ. 1,60 [2

Γεωργίας Σάνδης: **Λέων Λεώνης,** μετάφρασις *Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση* . . . Δραχ. 1,50. [1,80]

Κομήσσης Δὰς: **Ἡ Ὡραία Παρισινὴ** λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: **Τὸ Τριακοσιοδράχμον Ἐπαθλον** . . . . . λεπ. 50. [60]

Παύλου Μαντεγάζα: **Ὑγιεινή,** μετάφρασις *Ν. Ἀξελοῦ*, ἰατροῦ. . . . . Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. . . . . Δραχ. 4. [4,30]